

U S N E S E N Í

Zvláštní senát zřízený podle zákona č. 131/2002 Sb., o rozhodování některých kompetenčních sporů, složený z předsedy JUDr. Pavla Vrchy a soudců JUDr. Michala Mazance, JUDr. Romana Fialy, JUDr. Pavla Pavlíka, JUDr. Milady Tomkové a JUDr. Marie Žiškové, rozhodl o návrhu **Českého telekomunikačního úřadu**, se sídlem v Praze 9, Sokolovská 219 (adresa pro doručování: poštovní přihrádka 02, 225 02 Praha 025), na rozhodnutí kompetenčního sporu mezi ním a Obvodním soudem pro Prahu 4, a dalších účastníků sporu vedeného u Obvodního soudu pro Prahu 4 pod sp. zn. 18 C 159/2011, o 9909,26 Kč s příslušenstvím: žalobkyně **Telefónica Czech Republic, a. s.**, se sídlem Za Brumlovkou 266/2, 140 22 Praha 4, IČ 60193336, a žalovaný M. B.,

t a k t o :

- I. **Příslušný** vydat rozhodnutí ve věci vedené u Obvodního soudu pro Prahu 4 pod sp. zn. 18 C 159/2011, o zaplacení 9909,26 Kč s příslušenstvím, **je soud.**
- II. Usnesení Obvodního soudu pro Prahu 4 ze dne 11. 7. 2011, čj. 18 C 159/2011 - 6, **se zrušuje.**

O d ů v o d n ě n í :

Podáním doručeným dne 13. 9. 2011 zvláštnímu senátu zřízenému podle zákona č. 131/2002 Sb., o rozhodování některých kompetenčních sporů, navrhl Český telekomunikační úřad tomuto senátu, aby rozhodnul spor o pravomoc podle § 1 odst. 1 písm. a) zákona č. 131/2002 Sb., který vznikl mezi ním a Obvodním soudem pro Prahu 4 ve věci žaloby o zaplacení částky 9909,26 Kč s příslušenstvím.

Z předloženého spisu vyplynuly následující skutečnosti:

Podle dokumentu ze dne 7. 11. 2009, ID 1-9430420329, a ze dne 12. 6. 2009 se žalovaný M. B. se stal účastníkem telefonní stanice číslo X a Y u společnosti Telefónica Czech Republic, a. s. (dále jen „žalobkyně“).

Žalobkyně vystavila žalovanému faktury za zúčtovací období 20. 12. 2009 – 19. 3. 2010, z toho platby za služby třetích stran či platební transakce - tedy nikoli platby za služby elektronických komunikací - činily 9909,26 Kč.

Vzhledem k tomu, že žalovaný dobrovolně částku za služby třetích stran neuhradil, podala žalobkyně 10. 6. 2011 žalobu k Obvodnímu soudu pro Prahu 4, v níž se domáhala, aby soud uložil žalovanému povinnost zaplatit částku 9909,26 Kč s příslušenstvím včetně nákladů řízení.

Žalobkyně v návrhu uvedla, že se domáhá zaplacení částky 9909,26 Kč odpovídající poskytnutým službám třetích stran nebo též službám obsahu, jež nejsou službami elektronických komunikací ve smyslu § 2 písm. n) zákona č. 127/2005 Sb., o elektronických komunikacích (dále jen „zákon o elektronických komunikacích“). Tyto služby umožňuje žalobkyně objednat a využít svým účastníkům na základě Všeobecných podmínek pro poskytování veřejně dostupných služeb elektronických komunikací prostřednictvím pevných sítí společnosti Telefónica Czech Republic, a. s., vydaných v souladu s § 273 odst. 1 zákona č. 513/1991 Sb., obchodního zákoníku; služby samotné však nabízejí svým jménem společnosti, kterým Český telekomunikační úřad přidělil příslušná telefonní čísla (zejména 901, 902, 906, 909) zpoplatněná zvláštní sazbou zřetelnou i z čísla samotného. Žalovaný tyto služby obsahu využil. Cena služeb třetích stran za dané zúčtovací období je uvedena v samostatné části pravidelného vyúčtování žalobkyně za služby, odděleně od služeb elektronických komunikací. Podle čl. 11.3 Všeobecných obchodních podmínek žalovaný souhlasil s oprávněním žalobkyně k výběru ceny za tyto služby. Poskytovatelé služeb třetích stran (zde společnost Topic Press, s. r. o., a ATS, s. r. o.) dali souhlas a oprávnění žalobkyni, aby platby od účastníků vybírala. Žalovaná s odkazem na usnesení zvláštního senátu ze dne 20. 4. 2011, čj. Konf 5/2011 - 12, zdůraznila, že k rozhodování ve věci je příslušný soud.

Obvodní soud pro Prahu 4 usnesením ze dne 11. 7. 2011, čj. 18 C 159/2011 - 6, rozhodl o zastavení řízení s tím, že po právní moci usnesení bude věc postoupena Českému telekomunikačnímu úřadu (výrok I.); současně rozhodl o nákladech řízení (výrok II.) a o vrácení soudního poplatku (výrok III.). V odůvodnění poukázal na to, že podle § 129 odst. 1 zákona č. 151/2000 Sb. rozhoduje Český telekomunikační úřad spory mezi osobou vykonávající komunikační činnost na straně jedné a účastníkem, popřípadě uživatelem na straně druhé. Obvodní soud dospěl k závěru, že § 129 zákona o elektronických komunikacích je třeba vyložit tak, že *„tu zákon myslí spory vzniklé mezi, nikoli spory existující mezi osobou vykonávající komunikační činnost a účastníkem/uživatel“*. Podle obvodního soudu pro určení věcné příslušnosti správního úřadu k rozhodnutí sporu je určující, zda se jedná o pohledávku subjektu, který vykonává telekomunikační činnost, a to ve smyslu § 7 zákona č. 127/2005 Sb., přičemž žalovaný je účastníkem dle § 2 písm. s) téhož zákona. S ohledem na to, že se spor týká povinností uložených zmíněným zákonem nebo na jeho základě, je příslušným k rozhodnutí Český telekomunikační úřad.

Český telekomunikační úřad (dále jen „navrhovatel“) následně podal zvláštnímu senátu návrh na rozhodnutí negativního kompetenčního sporu. Uvedl, že podle § 2 zákona o elektronických komunikacích se službou elektronických komunikací rozumí *„služba obvykle poskytovaná za úplatu, která spočívá zcela nebo převážně v přenosu signálů po sítích elektronických komunikací, včetně telekomunikačních služeb a přenosových služeb v sítích používaných pro rozhlasové a televizní vysílání a v sítích kabelové televize, s výjimkou služeb, které nabízejí obsah prostřednictvím sítí a služeb elektronických komunikací nebo vykonávají redakční dohled nad obsahem přenášeným sítěmi a poskytovaným službami elektronických komunikací; nezahrnuje služby informační společnosti, které nespočívají zcela nebo převážně v přenosu signálů po sítích elektronických komunikací“*.

Navrhovatel dále konstatoval, že žalobkyně požaduje uhradit částku ve výši 9909,26 Kč s příslušenstvím za tzv. služby třetích stran nebo též služby obsahu. Tyto služby třetích stran nejsou službami elektronických komunikací ve smyslu § 2 písm. n) zákona o

elektronických komunikacích, ale službami, které nabízejí obsah prostřednictvím sítí a služeb elektronických komunikací poskytovatele služeb elektronických komunikací. V nyní řešené věci se jedná o platební transakce, kterými je možné realizovat platby za služby nebo zboží jiných subjektů prostřednictvím mobilního telefonu. Žalobkyně není jejich poskytovatelem, ale pouze umožňuje přístup k těmto službám a zajišťuje výběr plateb za tyto služby, ale neodpovídá za jejich kvalitu. Služby obsahu podle navrhovatele nepředstavují služby elektronických komunikací, a proto je orgánem příslušným k rozhodování o ceně za tyto služby soud.

Český telekomunikační úřad z popsanych důvodů navrhoval, aby zvláštní senát vyslovil, že k rozhodování ve věci je příslušný soud, nikoli správní orgán.

Při řešení vzniklého sporu o pravomoc mezi správním úřadem a obecnými soudy se zvláštní senát řídil následující úvahou:

Kladným (pozitivním) kompetenčním sporem je podle § 1 odst. 2 zákona 131/2002 Sb. spor, ve kterém si jedna strana osobuje pravomoc vydat rozhodnutí v totožné věci individuálně určených účastníků, o níž bylo druhou stranou vydáno pravomocné rozhodnutí; záporným (negativním) sporem je podle téhož ustanovení spor, ve kterém jeho strany popírají svou pravomoc vydat rozhodnutí v totožné věci individuálně určených účastníků.

Obvodní soud pro Prahu 4 v předcházejícím soudním řízení popřel svou pravomoc věc rozhodnout a rovněž navrhovatel popírá svou pravomoc ve věci rozhodnout poté, co mu byla postoupena; zvláštní senát proto shledal, že se jedná o negativní (záporný) kompetenční spor, k jehož projednání a rozhodnutí je povolán zákonem č. 131/2002 Sb.

Zvláštní senát rozhoduje o kompetenčním sporu podle skutkového a právního stavu ke dni svého rozhodnutí (srov. č. 485/2005 Sb. NSS).

Navrhovatel (též „Úřad“) je zřízen podle § 3 zákona o elektronických komunikacích jako ústřední správní úřad pro výkon státní správy ve věcech stanovených tímto zákonem, včetně regulace trhu a stanovování podmínek pro podnikání v oblasti elektronických komunikací a poštovních služeb.

Ustanovení § 108 odst. 1 písm. g) zákona o elektronických komunikacích zakládá pravomoc Úřadu rozhodovat ve sporech tam, kde tak stanoví tento zákon; pravidla pro rozhodování účastnických sporů obsahuje zákon v § 129 odst. 1: *„Úřad rozhoduje spory mezi osobou vykonávající komunikační činnost (§ 7) na straně jedné, a účastníkem, popřípadě uživatelem na straně druhé, na základě návrhu kterékoliv ze stran sporu, pokud se spor týká povinností uložených tímto zákonem nebo na jeho základě.“*

S účinností od 1. 7. 2010 byla novelou zákona č. 153/2010 Sb. vložena do § 129 odst. 1 druhá věta: *„Úřad rovněž rozhoduje spory v případech, kdy na straně osoby vykonávající komunikační činnost (§ 7) nebo účastníka, popřípadě uživatele, došlo ke změně na jinou osobu, zejména z důvodu postoupení pohledávky, převzetí dluhu, přistoupení k závazku.“*

Podle ustáleného výkladu zvláštního senátu (srov. např. usnesení ze dne 14. 9. 2009, čj. Konf 38/2009 - 12, dostupné na www.nssoud.cz) je třeba současného naplnění dvou

podmínek k tomu, aby byla dle § 129 odst. 1 věta první zákona o elektronických komunikacích založena pravomoc navrhovatele rozhodnout účastnický spor.

První podmínkou je osobní předpoklad spočívající jednak na straně osoby, která musí vykonávat komunikační činnost, jíž se podle § 7 odst. 1 zákona o elektronických komunikacích rozumí „*a) zajišťování sítí elektronických komunikací, b) poskytování služeb elektronických komunikací, c) provozování přístrojů dle § 73 citovaného zákona*“. Službou elektronických komunikací se rozumí dle § 2 písm. n) zákona o elektronických komunikacích „*služba obvykle poskytovaná za úplatu, která spočívá zcela nebo převážně v přenosu signálů po sítích elektronických komunikací, včetně telekomunikačních služeb a přenosových služeb v sítích používaných pro rozhlasové a televizní vysílání a v sítích kabelové televize, s výjimkou služeb, které nabízejí obsah prostřednictvím sítí a služeb elektronických komunikací nebo vykonávají redakční dohled nad obsahem přenášeným sítěmi a poskytovaným službami elektronických komunikací; nezahrnuje služby informační společnosti, které nespočívají zcela nebo převážně v přenosu signálů po sítích elektronických komunikací*“. Osoba účastníka musí splňovat charakteristiku stanovenou v § 2 písm. a) zákona o elektronických komunikacích („*účastníkem se rozumí každý, kdo uzavřel s podnikatelem poskytujícím veřejně dostupné služby elektronických komunikací smlouvu na poskytování těchto služeb*“), popřípadě osoba uživatele musí splňovat charakteristiku stanovenou v § 2 písm. b) zákona o elektronických komunikacích („*uživatel se rozumí každý, kdo využívá nebo žádá veřejně dostupnou službu elektronických komunikací*“); veřejně dostupnou službou elektronických komunikací se dle § 2 písm. o) cit. zákona rozumí „*služba elektronických komunikací, z jejíhož využívání není nikdo předem vyloučen*“.

Druhou nezbytnou podmínkou je věcný předpoklad, jenž vychází z ustanovení „*pokud se spor týká povinností uložených tímto zákonem nebo na jeho základě*“, přičemž zaplacení ceny je podle § 64 odst. 1 zákona o elektronických komunikacích jednou ze základních povinností účastníka, popř. uživatele veřejně dostupné služby elektronických komunikací.

Podle druhé věty § 129 odst. 1 zákona o elektronických komunikacích je pravomoc navrhovatele rozhodnout spor založena rovněž v případech, ve kterých sice budou účastníky osoby odlišné od osob uvedených ve větě první téhož ustanovení, k jejich účastenství však dojde na základě změny závazku v osobě věřitele či dlužníka; to vše za předpokladu, že spor mezi původními účastníky sporu byl oprávněn rozhodnout navrhovatel.

Zvláštní senát zkoumal naplnění podmínek rozhodovací pravomoci navrhovatele ve smyslu věty první i druhé § 129 odst. 1 zákona o elektronických komunikacích.

Z výpisů vycházejících z databáze navrhovatele a z obchodního rejstříku je zřejmé, že žalobkyně je osobou vykonávající komunikační činnost, přičemž žalovaný naplňuje charakteristiku účastníka podle § 2 písm. a) zákona o elektronických komunikacích. Osobní předpoklad je proto splněn.

Pravomoc navrhovatele rozhodnout spor v této věci by byla dána, pokud by šlo o spor o zaplacení ceny za služby elektronických komunikací. Z definice služeb elektronických komunikací obsažené v § 2 písm. n) zákona o elektronických

komunikacích však vyplývá, že službou elektronických komunikací nelze rozumět každou službou, která bude přístupná účastníkovi osobou vykonávající komunikační činnost prostřednictvím její sítě a služeb elektronických komunikací. Výjimkou patrnou z formulace citovaného ustanovení jsou služby, jejichž užívání, resp. přístup k jejich obsahu poskytovatel - osoba vykonávající komunikační činnost - zprostředkuje sice svou sítí a prostřednictvím služeb elektronických komunikací, nicméně obsah samotné služby závisí na poskytovateli takové služby.

Z předložených faktur vyplývá, že žalobkyně účtovala žalovanému za období od 20. 12. 2009 do 19. 3. 2010 za tzv. „platební transakce“.

Zvláštní senát v předchozích usneseních (např. sp. zn. Konf 4/2011, Konf 7/2011 a dalších) při úvahách o povaze dotčených služeb vycházel ze Všeobecných podmínek, kterými mj. žalobkyně pro účastníky upravila postup pro přístup ke službám třetích stran (bod 11.3) a pro vyúčtování za užití služeb třetích stran (body 11.1 a 11.4). Z těchto ustanovení vyplývalo, že sama žalobkyně se nepovažovala za poskytovatele těchto služeb a v souladu s tím i vyúčtování vystavila odděleně od vyúčtování služeb elektronických komunikací, jejichž byla poskytovatelem. Tuto úvahu ale nelze v nyní řešené věci bez dalšího použít.

Aktuální všeobecné podmínky již neupravují služby, které nabízejí obsah prostřednictvím sítí a služeb elektronických komunikací žalobkyně, jako služby třetích stran; upravují je v bodě 15 všeobecných podmínek jako tzv. „platební transakce“. Platebními transakcemi jsou např. Premium SMS, Dárcovské SMS, Audiotext, Datarif, atd.

Z podkladů přiložených žalobkyní k žalobnímu návrhu (faktury vztahující se k období od 20. 12. 2009 do 19. 3. 2010) vyplývá, že žalobkyně účtovala žalovanému částky za PRSMS a PRMMS a dále za platební transakce bez další specifikace.

Zvláštní senát se nejprve zabýval povahou PR SMS/MMS. Zjistil, že Premium SMS - zkráceně PR SMS - jsou krátké textové zprávy, pomocí kterých je zákazníkům operátora umožněno zaplatit prostřednictvím mobilního telefonu cenu za zboží nebo služby. Pomocí nich lze zaplatit v rozsahu 1 až 999 Kč dle typu požadované služby. Tyto služby neposkytuje žalobkyně - operátor, ale její smluvní partneři, které žalobkyně zveřejňuje na svých internetových stránkách.

Konkrétně lze za PR SMS/MMS považovat „SMS/MMS odeslané Zákazníky na určené krátké kódy - Short code - případně Zákazníkům z těchto kódů doručené. Za tyto SMS/MMS účtují Operátoři Zákazníkům stanovenou částku, která je shodná pro Zákazníky všech operátorů a která pokrývá cenu Služby (tj. je běžně vyšší než tarifní cena SMS/MMS)“ (viz. Obecná pravidla pro poskytování Služeb prostřednictvím Premium SMS a Premium MMS, dostupná na http://www.o2.cz/_pub/29/f9/ee/229427_487763_Kodex_PRSMS_v4_3.pdf). Může se jednat o jednorázové služby nebo o předplatné. Poskytovatel služby PR SMS a PR MMS - což je jiný subjekt, než operátor - musí účastníka informovat o typu služby, aktivaci a deaktivaci služby, musí poskytnout cenové informace, atd. Zákazník musí vždy znát celkovou konečnou cenu služby.

V nyní řešené věci jde tedy mimo jiné o spor o zaplacení ceny za PR SMS/MMS, na jejichž základě žalovaný využil služeb partnera, které žalobkyně účastníkovi zpřístupnila - nikoli poskytla - po zadání příslušného Short codu (jedná se o krátké kódy s předčíslem 90z, které mohou nabývat délky 5,7 a 8 číslic a lze z nich určit typ poskytované služby, poskytovatele a cenu služby). Službu musel žalovaný samostatně aktivovat a mohl ji následně deaktivovat.

Z předložených faktur dále vyplývá, že některé vyúčtované částky za platební transakce se netýkají PR SMS a nejsou blíže specifikovány. Může se jednat např. o částky za užití Audiotextu. V souvislosti s touto platební transakcí internetové stránky žalobkyně stanoví, že se jedná o hlasovou službu obsahového charakteru účtovanou zvláštním tarifem, pomocí níž je účastníkům umožněno zadat příkaz k převodu peněžních prostředků a zaplatit prostřednictvím své pevné linky nebo mobilního telefonu cenu za zboží nebo služby poskytované jinými osobami.

Internetové stránky žalobkyně uvádějí, že „*společnost Telefónica Czech Republic, a.s. není provozovatelem audiotextových linek, pouze umožňuje jejich provoz jednotlivým smluvním partnerům a zajišťuje výběr plateb za služby od zákazníků. O2 neodpovídá za obsah, kvalitu ani za inzerci těchto služeb*“.

Z výše uvedeného vyplývá, že jak PR SMS/MMS, tak jiné platební transakce neposkytla žalobkyně, ale zpřístupnila jejich užívání prostřednictvím své sítě smluvním partnerům. Žalobkyně o povaze platebních transakcí informovala žalovaného na všech předložených fakturách; popsala, kde může žalovaný získat seznam partnerů, kteří platební transakce poskytují, a jak se bránit proti případným nesrovnalostem. Konkrétně uvedla, že „*O2 jedná jako zprostředkovatel platby mezi Účastníkem a Partnerem. Reklamace placeného zboží a služeb vyřizují výhradně jejich dodavatelé*“.

Platebními transakcemi se také podrobně zabývají všeobecné podmínky žalobkyně. Z jejich bodu 15 vyplývá, že je účastník vedle užívání služeb elektronických komunikací oprávněn zadávat prostřednictvím sítě žalobkyně a technicky způsobilého koncového zařízení (elektronického komunikačního zařízení) příkazy k provedení převodů peněžních prostředků na platební účty osob, které uzavřely s žalobkyní smlouvu o vedení takových účtů. Podle bodu 15.3 všeobecných podmínek může platebními transakcemi účastník platit za zboží a služby poskytované partnery nebo s osobami, které poskytují své služby v souladu s podmínkami stanovenými žalobkyní a jejími partnery. Podle bodu 15.8 bude žalobkyně o provedených platebních transakcích účastníka informovat v samostatné části vyúčtování. Účastník je oprávněn reklamovat provedení platební transakce – např. že hovor nebyl uskutečněn, SMS nebyla odeslána, vyúčtovaná délka či počet hovorů/jednotek neodpovídá provozním údajům ústředny - u žalobkyně, ta však neodpovídá však za vady zboží či služeb zaplacených platební transakcí. Za tyto vady odpovídá pouze smluvní partner, který službu poskytl.

Z výše uvedeného vyplývá, že platební transakce neposkytuje žalobkyně, ale další osoby, se kterými uzavřela smlouvu. Zvláštní senát z výše uvedených důvodů shledal, že služby využívané žalovaným nejsou ve smyslu § 2 písm. n) zákona o elektronických komunikacích službami elektronických komunikací. Spor o zaplacení ceny za takové

služby pak není sporem o plnění povinností uložených na základě zákona o elektronických komunikacích (k obdobnému závěru dospěl zvláštní senát v usnesení ze dne 31. 5. 2010, čj. Konf 99/2009 - 7, dostupném na www.nssoud.cz). Tento závěr je stěžejní pro úvahu zvláštního senátu o rozhodovací pravomoci navrhovatele, neboť vzhledem k charakteru služby nemohou být ve vzájemném vztahu žalobkyně, žalovaného a poskytovatele služby obsahu splněny podmínky stanovené větou první, příp. též druhou § 129 odst. 1 zákona o elektronických komunikacích.

Výhradní oprávnění žalobkyně požadovat po žalovaném zaplacení pohledávky namísto poskytovatele služby obsahu je předmětem právního vztahu mezi poskytovatelem služby obsahu a žalobkyní. Podle bodu 15.6 všeobecných podmínek žalobkyně zajistí, aby peněžní prostředky byly připsány na platební účty příslušného partnera nejpozději do dvou pracovních dnů od zadání příkazu k provedení platební transakce. Tuto skutečnost žalobkyně ostatně sama uvádí v žalobním návrhu; potvrzuje, že jí poskytovatelé služeb – tedy její smluvní partneři – dali souhlas a oprávnění, aby platby od účastníků vybírala.

Lze tak uzavřít, že v posuzovaném případě poskytnuté služby nejsou službou elektronických komunikací; pravomoci soudů se tedy tato věc nevymyká, neboť podle § 7 odst. 1 o. s. ř. soudy rozhodují „*spory a jiné právní věci, které vyplývají z občanskoprávních, pracovních, rodinných a obchodních vztahů, pokud je podle zákona neprojednávají a nerozhodují o nich jiné orgány*“.

Zvláštní senát z uvedených důvodů vyslovil, že k rozhodnutí o věci je dána pravomoc soudu (§ 5 odst. 1 zákona č. 131/2002 Sb., výrok I.). Zvláštní senát podle § 5 odst. 3 zákona č. 131/2002 Sb. zruší rozhodnutí, kterým strana kompetenčního sporu popřela svou pravomoc o věci rozhodovat, ačkoliv podle rozhodnutí zvláštního senátu je vydání rozhodnutí ve věci uvedené v návrhu na zahájení řízení v její pravomoci. Dalším výrokem proto zvláštní senát zrušil usnesení Obvodního soudu pro Prahu 4 ze dne 11. 7. 2011, čj. 18 C 159/2011 - 6, a odstranil tak překážku věci rozhodnuté (výrok II.).

Pravomocné rozhodnutí zvláštního senátu je podle § 5 odst. 5 zákona č. 131/2002 Sb. závazné pro strany kompetenčního sporu, účastníky řízení, v němž spor vznikl, pro správní orgány [§ 4 odst. 1 písm. a) s. ř. s.] i soudy. Dále tedy bude Obvodní soud pro Prahu 4 pokračovat v řízení o podané žalobě.

Zvláštní senát při rozhodování věci zjistil, že Obvodní soud pro Prahu 4 doručoval žalovanému fikcí, přestože ze soudního spisu vyplývá, že nebylo najisto postaveno, zda žalovaný skutečně existuje. Na adrese uvedené v dokumentech žalobkyně se žalovaný nezdržoval a údaje z podkladů žalobkyně po zadání do centrální evidence obyvatel neodpovídaly žádné skutečné osobě. Zvláštní senát se omezil pouze na rozhodování o pravomoci a věcné příslušnosti soudů a správních orgánů; bude tedy na Obvodním soudu pro Prahu 6, aby zjistil, zda žalovaný skutečně existuje, vyvodil z těchto zjištění další procesní důsledky, a doručoval na skutečnou adresu pro doručování.

Poučení: Proti tomuto rozhodnutí **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně 30. listopadu 2011

JUDr. Pavel Vrchá
předseda zvláštního senátu